

P. Th. Nielsen: I de Bemærkninger, den højtærede Indenrigsminister rettede til mig, tog han sit Udgangspunkt i min Udtalelse om, at Ministeriet havde taget Initiativet til Overenskomsten af 4. April, og jeg maatte forstaa den højtærede Minister saadan, at han og hans Kolleger i Ministeriet vilde skubbe Ansvaret for at have taget dette Initiativ fra sig. Dette Spørgsmaal bliver i det hele taget noget indviklet. Forleden erklærede det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), den ærede Ordfører, at Socialdemokraterne havde intet Ansvar i saa Henseende, det var ikke dem, der havde taget Initiativet. Det er mig bekendt, at Venstre har heller ikke taget Initiativet, saa Venstre har intet Ansvar i saa Henseende. Venstres Underudvalgsmedlemmer tiltraadte først Overenskomsten, efter at de andre havde tiltraadt den, og efter at der var afholdt Partimøde om Sagen. Fra hvem stammer da dette Initiativ, det var rart at faa det klarat. Er det det ærede Medlem for Hornslet-Kredsen (Povlsen) og det ærede 8de kongevalgte Landstingsmedlem, der har taget Initiativet? Mig bekendt har de to ærede Medlemmer i Underudvalget meget varmt anbefalet den nye Overenskomst. Jeg vil da benytte Lejligheden til at spørge det ærede Medlem for Hornslet-Kredsen og den højtærede Minister: Har det ærede Medlem for Hornslet-Kredsen og den ærede 8de kongevalgte Landstingsmand paa eget Initiativ anbefalet at tiltræde Overenskomsten? Har de to ærede Medlemmer ikke faaet Opfordring og Tilskyndelse dertil af Medlemmer af Ministeriet? Ministerens Udtalelse forbavsede mig. Ingen indenfor Venstre har tvivlet om, hvorfra Initiativet stammede, at det var Ministeriet, der ønskede den nye Ordning for at imødekomme Højre, og ingen kan heller være i Tvivl derom, naar man kender Konseilspræsidentens Udtalelser, endogsaa fra før den Tid, han blev Minister, for han understregede jo den Gang meget stærkt, at paa det Punkt kunde man gøre Højre store Indrømmelser.

Jeg havde nu egentlig troet, at Ministeriet var glad ved Overenskomsten og satte en Ære i at have taget Initiativet til den, i at være Fader til den. Er da virkelig Overenskomsten af 4. April ogsaa i de Herrers Øjne saa slet, at ingen vil vedkende sig Paterniteten? Ministeren udtalte, at Overenskomsten af 12. Marts indeholdt 20 Tankestreger, og mente, at jeg havde glemt det, og han udtalte, at Spørgsmaalet om Udformningen af Grundlovens § 32 stod hen. Hvis Ministeren imidlertid

dermed vilde sige, at det stod hen i det uvisse, hvorledes § 32 i Grundloven skulde formes, er det ganske urigtigt, i saa Henseende var Stillingen jo klar nok. Det var en bestemt Forudsætning fra alle Sider indenfor Grundlovsparterne, at for saa vidt Højre eller i alt Fald en Del af Højre ikke gik med til Overenskomsten, skulde Forholdstalsvalg ikke indføres. Og Højre gik jo ikke med. Hvorfor er man i det hele taget saa forhippet paa at faa Forholdstalsvalgmaaden gennemført netop nu, naar det bereder saa mange Vanskeligheder? Det forstaaer jeg ikke. Vi har jo alle Tro og Tillid til den almindelige Valgret, og naar Forholdstalsvalgmaaden kan indføres til enhver Tid, naar et Flertal i Befolkningen ønsker det — og det er jo muligt, at der er et saadant Flertal —, saa synes jeg ikke, der er nogen større Risiko ved at vente og lade Befolkningen faa Lejlighed til at drøfte og udtale sig om dette Spørgsmaal. Nu synes jeg imidlertid, at der kun er to Veje at gaa, hvis ikke hele den store Sag skal skades: enten at man vender tilbage til Overenskomsten af 12. Marts — og det vilde efter min Mening for alle Parter være det bedste —, eller at Ministeren følger sin oprindelige Plan: hurtigst muligt at opløse Rigsdagen og holde Grundlovsvalg og saa trygt stole paa, at Vælgerne nok skal vide at sende Repræsentanter tilbage, som skal forstaa at forme en Valglov, der er bedre end det Forslag, der foreligger i dette Øjeblik.

Naar Ministeren i øvrigt angreb mig og mine Ændringsforslag, vil jeg minde ham om en Udtalelse, han brugte overfor mig ved Sagens første Behandling. Han anvendte da et Billede og sagde, at jeg svang en Økse, men det var farligt, fordi jeg kunde komme til at hugge mig selv i Knæet, og det vilde virke lammende. Maa jeg sige til den højtærede Minister, at naar han nu angriber mine Ændringsforslag, svinger Øksen mod dem, saa skulde han være forsigtig, at han ikke kommer til at hugge sig selv i Knæet, for det kan virke lammende. Jeg maa gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at mine Ændringsforslag er de selv samme Forslag, som Ministeren har staaet og forsvaret indtil den 4. April, og naar de Anskuelser, jeg forfægter nu, var god Latin indtil 4. April, saa kan det vel ikke være saa helt galt at nære dem endnu. Jeg vil bede ogsaa det ærede Medlem for Verningekredsen ((Jensen-Sønderup) skrive sig disse Udtalelser bag Øret. Forholdet er det, at